

(oud) medewerkers aan het woord

Rene van den Elsen

Jaren bij Maurang

Ik begon 1 september 1974 als monteur bij Maurang Transporten. In 1975 ben ik kort weggeweest voor mijn diensttijd. Ruim 1,5 jaar later kwam ik terug bij Maurang. Over hoelang ik nu in dienst ben, heb ik al eens een discussie met Jos gehad. Ik tel zelf mijn uitstapje gewoon mee, omdat ik mezelf altijd verbonden voelde aan het bedrijf.

“Bij deze Rene, we noteren 50 jaar.”

Functie(s) en loopbaan bij Maurang

Ik begon als monteur en heb dit 12/13 jaar gedaan. Hier en daar moest ik soms een ritje doen en dat beviel mij wel. 's Avonds ging ik dan nog sleutelen, want tja... de auto's moesten de volgende ochtend vroeg wel weer klaar staan. Na deze periode kreeg ik kinderen en begon ik als vaste chauffeur op een steenwagen. In de avond kon ik dan vaak met mijn kinderen zijn. Later toen de bulkwagens kwamen stapte ik over. Ik begon op de bulkwagen en heb dit gedaan tot mijn pensioen.

“Tot op de dag van vandaag staat Rene voor ons klaar wanneer we hem bellen. We tellen de jaren bij Maurang dus gewoon door.”

De rit die mij het meest is bijgebleven

Op een zaterdag gingen we met 10 trucks naar Philippeville in België. Volgens mij reed ik toen met een Scania 110 Super met een grote neus. De trucks moesten diezelfde dag nog daarheen en ook weer gemaakt worden indien er iets fout ging. We reden achter elkaar die kant op en helemaal achteraan volgde een luxewagen vol

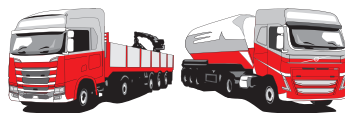
met onderdelen en materiaal. Mocht er iets kapot gaan kon het meteen op de weg gemaakt worden. Zo ging dat vroeger. Tegenwoordig zou je gewoon van de weg worden gesleept voor zoiets. We werkten gewoon tot 1-2 uur 's nachts. Dat kon toen allemaal.

Het familiebedrijf

Het staat me nog bij dat ik vroeger als monteur tot laat aan het sleutelen was. Soms riep ik dan Jos om hulp en kwam hij gewoon met zijn goede zondagse pak in de put staan. Hij sleutelde dan gewoon mee. Dat er wat smeer op zijn pak zat was geen probleem, dat loste Jo wel op. Over Jo kan ik hele verhalen vertellen. Jo was een tweede moeder voor mij. Ze kwam ons altijd vragen of we al wel gegeten hadden. Wanneer er een twijfelachtig antwoord van ons kwam, ging Jo iets voor ons maken. Soep, broodjes en gebakken eieren. Alles deed ze. In die tijd werkte we soms tot zo laat, dat het geen zin meer had om naar huis te gaan 's avonds. We sliepen dan gewoon op kantoor. Ook dan kwam Jo ons 's morgens weer wakker maken met een ontbijtje. We gingen dan weer verder met werken.

Toen ik in Helvoirt een huisje wilde gaan bouwen heb ik lang getwijfeld. Ik dacht dat ik het niet zou kunnen. Jos vertelde mij “ach dat kunde gij wel”. Ik dacht toen “ja, ja”. Jos ging aan de gang en hielp ons grond te

kopen in Helvoirt. Toen alles geregeld was, hadden we een kleine teleurstelling, want de burens trokken zich terug van de bouw. Ook daar wist Jos wel iets op. Uiteindelijk hebben we jaren, met veel plezier, naast de zus van Jos, José gewoond.

Het meeste bijzondere moment bij Maurang Rene begint hier te vertellen. Het werd een lijstje.

Het 25 jarig bestaan. We gingen naar Daun met 2 overnachtingen. Dat was echt niet normaal. Zo super. We reden naar Daun en Jos vertelde ons dat we de volgende ochtend vroeg er uit moesten. 's Avonds waren we beland in de bar voor een 'rustig' biertje. Dat 'rustig' moet tussen aanhalingstekens, want de lampen gingen heen en weer. De volgende ochtend stond ons een verrassing te wachten. De gingen naar een klokkengieterij. We stonden allemaal met de handen aan ons hoofd. Stop met de geluid, stop met dat geluid! Je snapt natuurlijk wel waarom haha.

Chauffeurs vroegen mij later wel eens wat ze eigenlijk voor kleren aan moesten doen bij zo'n weekendje. Ik zei dan altijd "kom gewoon zoals je bent, want je wordt heel het weekend bediend".

Toen Maurang 12,5 jaar bestond hadden we een jubileum feestje. Het feest was bij café de Baai en die was heel goed. Ook daar gingen de lampen natuurlijk heen en weer. Mijn vrouw had in die tijd nog geen rijbewijs en ik mocht vanwege 'die lampen', niet meer rijden. Ik zei dat zij gas moest geven en sturen. Ik zou tussendoor wel schakelen en zeggen wanneer ze de koppeling moest intrappen. Mijn vrouw zei nog "maar ik kan helemaal niet rijden". Zo reden we dan toch van Helvoirt naar Udenhout. Toen we bij haar ouders thuis kwamen reed ze zo tegen de muur van de huis

omhoog. De familie was wel geschrokken en vroeg wat er aan de hand was. Mijn antwoord was "ja jullie dochter reed tegen de muur". Achteraf kan ik er wel om lachen. De auto werd in de garage gezet en ik maakte hem weer.

Zulke feesten waren echt bizar en heb je nergens, althans dat denk ik. Ik heb tenslotte bijna nergens anders gewerkt.

Ooit deed ik een rit naar Bastogne. Mijn vrouw en twee zonen gingen mee. Ik dacht "hey, gezellig". Toen we net Limburg in reden sliep mijn vrouw en oudste zoon al. Gezellig. Mijn jongste zoon bekeek alles in mijn vrachtwagen aandachtig. Bij elk tankstation dat we tegenkwamen dacht hij dat ik moest tanken. Ik maakte hem wijs dat we de vrachtwagen maar moesten duwen als de tank leeg zou raken. Vanaf Bastogne reden we terug Nederland in. Mijn vrouw en zoon werden wakker en zeiden "hey, zij we er al?" Ik heb ze op dat moment maar gezegd dat ze voorlopig niet meer mee moesten gaan haha.

Onderweg naar Maastricht kwam ik ooit iemand tegen die wilde meeliften. Hij had mij vooraf vertelt dat hij naar Venlo moest en dat lag op de route. Ik nam hem toen mee, omdat ik dacht iemand te hebben om mee te kletsen, zodat ik wakker kon blijven. Na nog geen 10 km rijden viel mijn lifter in slaap. Zucht. Toen we bij Venlo waren en hij nog steeds sliep dacht ik "die laat ik mooi zitten". Ik kwam in Maastricht aan en hij schrok wakker "maar meneer ik moest naar Venlo". Ik moest lachen en hield me van de domme, "oh echt?" Die man heeft de hele weg terug naar Venlo moeten liften. Ik kan er nu nog om lachen. Toen ik thuis kwam had ik een mooi verhaal. Mijn vrouw vond het toen niet zo grappig haha. Hoe hij is thuis gekomen? Ik heb geen idee!

Wanneer ging er iets mis?

Er is ooit een silo geëxplodeerd toen ik stond te lossen. Dan was in Westmalle. Wel goed

om even te zeggen is dat dit wel een fout was van het bedrijf zelf. Er zat namelijk geen alarm op de silo die aangaf wanneer hij vol zat. Ik was bijna leeg en zag ineens een donkere grijze wolk. Alles was zwart. POEF! De silo zat te vol. Ik was aan het nablazen en toen hoorde ik het. Ik moest snel wegwezen. Ik had alles snel dichtgezet en ging opzij staan. Ik ging kijken en de deksel van de silo was er helemaal afgescheurd. Door de druk was alles er uit. Dat heeft wel een staartje gekregen trouwens, want Maurice moest met de verzekering aan de slag. Een paar weken later zijn ze daar teruggegaan. Mijn auto was toen nog best nieuw. Dat was een Mercedes, ik reed bijna alles met Mercedes. Dat was mijn favoriete merk. De laatste 25-30 jaar reed ik Mercedes. Als er een nieuwe voor mij gekocht werd, wisten ze wel welke ik wilde.

Met welke trucks heb je gereden en wat was je favoriet?

Ik heb ooit een nieuwe Volvo gehad. Daarvoor reed ik eigenlijk alles. Ik had ooit een DAF in bruin/wit. De kleuren van Maas en Waal. Daarna heb ik altijd Mercedes gereden. Ik heb 2 'Actrossen' gereden. Dat was ook het laatste model waarmee ik reed.

Rene vertelt verder.

Een leuk verhaal trouwens. Op mijn allerlaatste werkdag gaf ik Maurice en Jos nog een cadeautje mee. Ik reed schade aan de voorkant van mijn auto. Een beetje lullig. Op de foto's van mijn laatste werkdag staan Jos, Maurice en ik een beetje voor de schade om het te verdoezelen. Dat Rene schade reed op zijn laatste dag, was echt een hoge uitzondering. Wij zijn Rene tot op de dag van vandaag dankbaar voor zijn inzet, loyaliteit en zorgvuldigheid.

